

[Thorvil Kristensen.]

Jeg skal holde mig til en enkelt, den, som allerede har været mest diskuteret, og den, som antagelig også vil blive det mest i den kommende tid; jeg tænker naturligvis på den, der findes i lovforslagets § 3, og som går ud på en ændring af den nugældende kontrollovs § 6. Det drejer sig om adgangen for de skattelignende myndigheder til på stedet at undersøge et regnskabsmateriale, lagerbeholdninger, besættninger, maskiner og andre aktiver, som indgår i skatteyderens formue. Den nugældende regel om sådanne undersøgelser på stedet går ud på, at disse kan foretages af myndighederne, „når særlige forhold taler derfor“, og man kan vel nok sige, at forslaget her går ud på, at disse ord skal slettes; der skal ikke længere stå „når særlige forhold taler derfor“. Disse ord skal stryges, uden at noget andet forbehold sættes i stedet.

En ændring af denne karakter mener vi ikke vil være rigtig. Det vil jeg gerne begrunde med at se en lille smule på dels, hvad det ville betyde, og dels, hvad der er regeringens begrundelse for denne ændring. Spørger man om, hvad det ville betyde, afhænger det selvfølgelig af den praksis, skattemyndighederne vil udfolde, men hvis man sletter disse ord uden at sætte noget andet i stedet, kan skattemyndighederne uden at komme i strid med loven foretage disse undersøgelser på stedet, uden at den pågældende skatteyder behøver på nogen måde at være under mistanke, og det er jo noget ret vidtgående at gå ind i folks huse eller virksomheder, uden at der foreligger begrundelse for en mistanke imod dem.

Spørger man så om, hvad der er begrundelsen for at slette denne sætning eller disse ord uden at sætte noget andet i stedet, finder man bl. a. den begrundelse i bemærkningerne, at man vil skabe større klarhed. Man siger, at de nuværende forhold har givet anledning til uklarhed, fordi man ikke altid ved, hvornår de særlige forhold er til stede. Ja, det kan man jo sige, men jeg er personlig bange for, at vi får større uklarhed, hvis man stryger disse ord uden at sætte noget andet i stedet; for så er der slet intet holdpunkt i lovgivningen for, hvornår man kan, og hvornår man ikke kan foretage disse

undersøgelser. Vore myndigheder har jo dog på andre områder kunnet skabe en nogenlunde fast praksis på grundlag af et holdpunkt som de ord, der nu står i loven. Bemærkningen om, at det er lidet klart, virker derfor ikke overbevisende, medmindre man sætter noget andet i stedet for, som er mere klart; men man sætter slet ikke noget i stedet for i selve loven.

Man har øjensynlig også en fornemmelse af, at man ikke kan nøjes med denne formulering, og derfor står der i bemærkningerne, at det vil være nødvendigt at give nærmere regler for den fremgangsmåde, der vil være at iagttage ved praktiseringen af bestemmelserne. Der kommer altså ikke til i loven at stå nogen regel for, hvornår myndighederne må komme på stedet; men det er meningen, at der administrativt til supplerings af loven skal gives nogle nærmere bestemmelser derom. Dette er demokratisk set ikke noget fremskridt, for skal der være regler for sådanne delikate spørgsmål, er det demokratisk set ønskeligt, at de står i loven, og at de er vedtaget af folkettingen.

Spørger man så, hvad disse nærmere regler vil komme til at gå ud på, finder man følgende sætning i bemærkningerne:

„Det ligger i forholdets natur, at de skattelignende myndigheder kun vil gøre brug af de ved bestemmelserne hjemlede kontrolforanstaltninger, når de finder, at omstændighederne taler derfor.“

Myndighederne vil altså — meningen må dog vær „bør“ — kun komme, når de finder, at omstændighederne taler derfor. Det forekommer mig, at disse ord har en meget stor lighed med dem, der nu står i loven; for dér står, at de kun må komme, når særlige forhold taler derfor. Jeg synes derfor, at vi i og for sig får det samme på en anden måde, blot at reglen ikke kommer til at stå i loven; den kommer til at stå i et administrativt cirkulære el. lign. udsendt af den til enhver tid siddende finansminister, og dette vil, hvis man kan dømme efter disse bemærkninger, komme til at indeholde ord, der i ret høj grad ligner dem, der nu står i loven.

Men så spørger jeg mig selv: hvad er det så for en klarhed, man har nået? Hvis man ikke i dag klart ved, hvad det vil sige, at særlige forhold taler derfor, hvordan kan